

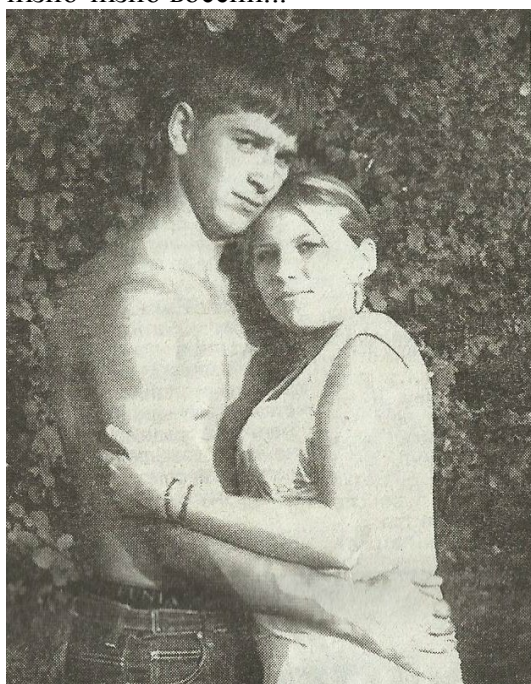
... А серцем чую, що живий.

27 липня стало для родини Оверчуків зі Шкарова злочасним днем відліку загрозливої невідомості. Днем, коли вони востаннє чули голос свого сина Дмитра. Дотримуючись умов секретності, він тоді не повідомив про місце дислокації своєї 30-ї Новоград-Волинської бригади.

- Мам, я не можу тобі сказати, де ми є, - сказав він. - Але ти не переживай. У мене все добре.

Упродовж останніх місяців так і жили - від дзвінка до дзвінка. Розмови завжди були дуже короткі, без зайвих запитань і відповідей. Живий, здоровий, неголодний. Для матері було-достатньо навіть кількох слів, мовлених її кровинкою десь там, далеко від рідного дому там, де чи не за кожним кущем підло й підступно затаїлась смерть.

Наступного дня Дмитро не подзвонив. Не відповідав він і на дзвінки матері. «Абонент поза межами досяжності», - холодно й монотонно щоразу повторював чужий голос. Телефон Дмитра мовчить і до нині, тим часом, його рідні не переставали сподіватись, що він неодмінно повернеться до рідного порога. Можливо, за день, можливо, за місяць, а може, пізно-пізно восени...

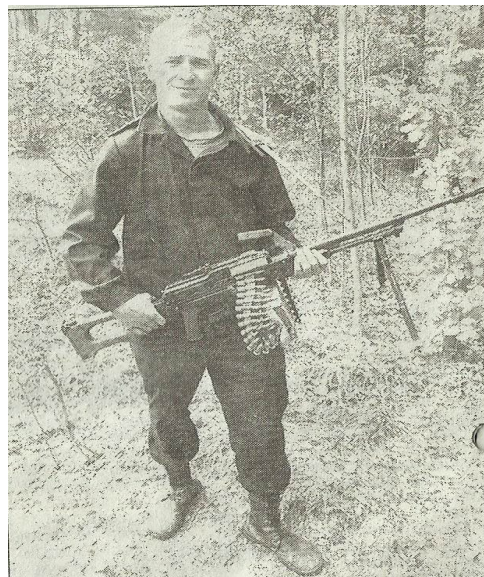

Після закінчення 2008 року Горбаківської загальноосвітньої школи Дмитро Оверчук пішов опановувати професію слюсаря з ремонту автомобілів у Квасилівський професійний ліцей. 18 жовтня 2011 року його призвали в армію. Зваживши свої можливості й перспективи контрактної служби, юнак уклав угоду про службу за контр-актом. Далі були три місяці навчання за програмою підготовки «Механік-водій БМП» у підрозділі військової частини А 1048 і переїзд на постійне місце служби в третьому відділенні першого взводу 30-ї бригади, що дислокувалась у Новограді-Волинському тут він провів практично два з половиною роки.

Перший місяць весни 2014 року кардинально змінив життя солдатів 30-ї бригади. 8 березня вона вже перебувала на півдні країни, у районі села Чаплинки, що на межі мате-рикової частини України з півостровом Кримом. Згодом нова передислокація. Солдатів перекинули на Арабатську стрілку. А далі

були вже Скадовськ і Бердянськ. 28 липня колона тех ніки І-ї батальйонної так тичної групи прямувала до стратегічно важливої висоти Савур-могили. Начолі колони їхала БМП, за кермом якої сидів Дмитро Оверчук. Поруч із ним перебував стрілець-навідник Сергій Лебединський із Березнівщини. В одну мить потужний вибух практично відірвав машину від землі: БМП наїхала на фугасну міну. Хлопці, які сиділи на броні, порозлітались у різні боки. Ті ж, хто був у середині БМП, потрапили у пекельний полон вогню. Не встигли солдати опам'ятатись, як із боку кордону з Російською федерацією по колоні прицільно вдарили реактивні «Гради» (БМ-21). Після цього вояків і техніку стали обстрілювати з гранатометів та автоматів. Сергій Лебединський пам'ятає, як під свинцевим дощем йому допомогли вибратися з палаючої машини. Пам'ятає, як хтось кричав, що там ще залишився Діма. Усе це він лише чув, оскільки полум'я обпалило йому обличчя, очі.

Батьки Дмитра не переставали шукати свого сина й, звертаючись у всі можливі інстанції, свято вірили, що він живий.

- Це був другий бій з участю 30-ї Новоград-Волинської бригади, - розказує Оксана Оверчук. - Перший відбувся за три дні до того, 25 липня. Дмитро про це нічого не хотів мені розповідати. Не хотів, щоб я переживала. Він дбав про мій спокій. Уже пізніше про все мені розказала його дівчина Яна. Вони ж планували одружитися весною. Яна теж не вірить у те, що Діми може не бути серед живих.

Тим часом у відповіді Головного управління Військової служби правопорядку Збройних сил України, надісланій Оксані Оверчук, сказано: «За дорученням міністра оборони України розглянуто депутатське звернення народного депутата України Благодира Ю.А. щодосприяння розшукові вашого сина Оверчука Дмитра Руслановича, який пропав безвісти під час бою поблизу с. Степанівки Донецької області. За результатами розгляду повідомляємо, що згідно з інформацією, наданою Військово-медичним департаментом Міністерства оборони України на цей час, вашого сина Оверчука Д.Р серед загиблих немає. Разом із тим, за повідомленням командування військової частини 2731, тіло загиблого солдата Оверчука Д.Р перебуває в Запорізькому обласному бюро судово-медичної експертизи. Остаточна ідентифікація тіла загиблого військовослужбовця потребує проведення експертизи ДНК».

Напружена триденна подорож Оксани Оверчук до Запоріжжя з метою відібрання біологічних зразків для експертизи ДНК обернулася ще довшим очікуванням результату. Він теж не втішив сім'ю: збіжність 98,8%. Але навіть такий результат не позбавляє Оксану віри в те, що її син живий, що це лише помилка. Така, яка сталася кілька тижнів тому, коли до оселі Оверчуків зайшла жінка в траурному вбранні. Це була мати ку-леметника Івана Тимошука, який злочасного дня 28 липня загинув під час обстрілу колони.

У листі, доставленому разом із труною, в якій були останки Івана, указані прізвища ще двох солдатів – Дмитра Оверчука й Олексія Коробенкова. Жінка приїхала, аби відвідати могилу побратима свого сина. Її передчасний візит став тяжким випробуванням для рідних Дмитра. Але вони ще енергійніше стали шукати сина. Ледь отримуючи сльози, Оксана Оверчук показує зошит який слугував їй записником із рятувальними номерами телефонів. Набираючи їх, вона щоденно просить Бога, щоб ось зараз хтось сказав: «Ваш син живий».

Ірина ПОВАР.

Коли верстався номер. Труну з останками Дмитра Оверчука, якому 7 червня 2014 року виповнилось всього 22 роки, який мріяв працювати за професією, створити сім'ю й стати надійною опорою для своїх батьків і меншого брата доправили з далекого Запоріжжя на малу Батьківщину - у Шкарів. Вічна пам'ять!